

Vuodebussin yläpunkassa ei mahdu makaamaan selällään, ja kyljellään kelliessä Rauli on vaarassa pudota. Alhaalla ei ole enempää tilaa joten matkatavarat täytyy nekin lastata vuoteelle. Inga on majoittunut alapedille, joka on yhtä kapea. Lapsi on hänen vierellään, rauhallisena maitoaterian jälkeen.

Tunnin ajamisen jälkeenkin ollaan vielä Bombayssa. Vauhti on kova. Pellistä ja bambusta kyhätyt kodit ovat ahtautuneet tienlaitaan liikenteen metelin ja sinisen pakokaasusavun keskelle. Naiset viruttavat vaatteita sameassa vedessä, miehiä ei majojen luona näy. Päivällä he ovat arvatenkin jossain rakennustyömaalla, lorvehtimassa kaduilla tai kiristämässä korruptoituneita poliitikkoja jonkun donin palkkalistoilla.

- Toista kuitenkin kuin istumapaikka.
- Fantastista. Miksi se britti myi nämä liput?

Britti oli Raulin asuntolassa tapaama, kolonialistien pitkätukkainen jälkeläinen.

- Se muutti mielensä ja lähtikin Trivandrumiin, meidän onneksemme.
- Muuten olisi menty junalla.
- Se olisi ollut paljon kalliimpaa.
- Mutta olisi menty junalla.

Rakennukset vähenevät, päästään hiekkalakeudelle, jota muutama kapea tie halkoo. Tasaista matkaa kestää kuitenkin vain muutaman kilometrin, sitten maasto alkaa kohoilla ympärillä. Yön tultua ollaan varmaan taas serpentiiniteillä rotkojen yllä.

Kuormuri syöksyy vastaan, kuljettaja väistää mutta hiukan liian myöhään, bussin kylki repeää lommoille ja naarmuille monen metrin

matkalta. Kuljettaja pysäyttää ja menee ulos kinastelemaan kuormurikuskin kanssa. Puskuri on revennyt puoliksi irti ja sojottaa sivulle, mies koettaa vääntää sitä takaisin mutta työkalujen puutteessa ei onnistu. Hän palaa ohjaamoon ja jatkaa ajoa. Puskuri jää lenkottamaan auton sivulle.

– Tietääköhän kuski miten kallisarvoista lastia kuljettaa? Inga pohtii hajamielisenä ja tiirailee ikkunasta. Puskuri pyyhkii laidassa kasvavia pensaita ja silpaisee silloin tällöin irti jonkin tavallista pidemmän oksan.

– Niin kuin meitä.

– Muistavatko nuo yleensäkin, että kuljettavat ihmisiä?

– Hauraita luita ja verta ohuessa pussissa. Mitä jos joku kuormuri täräyttää tämän takaseinän sisälle.

– Jalat katkeaisivat kuin tikut.

– Tai jos auto kierähtää rotkonreunan yli? Menisi kierien alas satoja metrejä. Tai jäisi keikkumaan reunalle. Siitä kömpisi ikkunasta ulos jos pääsisi ja sitten se menisi.

– Jäisikö tavaroista edes mitään jäljelle?

– Hajoaisivat pölyksi syvyyteen. Siinä olisivat sitten paljain jaloin ja ilman kantamuksia kaikki kolme, kyllä olisi kantamukset keveät.

– Minua väsyttää.

– Nuku.

On vain nojailtava niin mukavasti kuin ahtaassa lokerossa pystyy. Bussi heittelehtii kuopissa, moottori röhkii ja vaihteet rutisevat. Petinaapuri äkkää Raulin hereillä ja alkaa juttusille. Inga torkkuu, aukoo silmää, kuulee sanoja, koettaa torkkua vähäisellä menestyksellä.

– Mitä tuo mies jutteli sinulle?

– Tarjosi työpaikkaa Saudi-Arabiasta.

– Saudi-Arabiasta?

– Helposti kuulema saisi, setä järkkäisi. Siellä on joku puutarhamyymälä.

Vauva alkaa vääntelehtiä Ingan sylissä. Äristä ja kiljua.

– Nyt toi alkaa taas rähistä. Juuri kun löysi kivan asennon. Turpa kiinni siinä!

– Mitä sä taas karjut?

– Kun se vaan rähisee.

– Sä olet kymmenen kertaa tyhmempi kuin kaikki maailman kissat yhteensä.

– Pää kiinni!

Yöllä kosteata, tuulista, ukko kuumeilee. Vuoristotien alun tuntee näkemättäkin. Bussi kallistelee, köhii ylämäissä ja tekee jyrkkiä käännöksiä. Kuski väistää pientareelle ja sora rapisee. Kylien valoja näkyy alaviistoon pimeydessä, loppu jää arvailuksi.

Yön pimeydessä bussiin leviää tuttu haju. Pikkuinen on sotkenut housuihinsa. On pilkkopimeätä.

– Eikä täällä ole mitään valoja edes.

– Koeta vaihtaa silti, ei niitä voi sinne jättää. Vai vaihdanko minä (taas)?

– Minä yritän. No, käännyhän nyt.

Ei se käänny, Raulin on käännettävä se itse sylissä. Tietysti. Housuja alemmaksi. Laukussa jossakin on varavaippoja. Ensin vain pitää löytää laukku. Se on tallattu penkkien ja muovikassien alle. Raulin kauvellessa sitä rimpuileva ja vollottava nykerönenä koettaa hypätä pois käsivarrelta.

– Minä en näe mitään. Hyi! Voi – paska!

– Osuiko?

– No osui. Anna paperia. Ja mineraalivettä. Kai sitä on vielä?

Rauli irrottaa vaipan ja koettaa pyyhkiä takapuolta paperilla. Karseat ripulitortut, osa leviää pakostakin käsiin. Ja bussi keikkuu ja äijä heilahtelee ja rimpuilee sylissä.

– Pysy nyt piruvie paikallasi! Mihin minä nämä paperit laitan?

– Täällä oli jossain pussi... en minä nyt löydä sitä. Heitä ikkunasta ulos vain.

Ulkoa kuuluu ihmisten ääniä, pyöränkellon kilahdus. Joitakin kojuja ja valkeapukuisia hahmoja vilahtaa ohi. Sitten ei hetkeen mitään. Heitto, vaippa ja paperit katoavat pimeyteen.

– Jospa ketään ei nyt juuri satu kohdalle.

– Anna vielä sitä vettä.

– Minä koetan mössätä vielä banaanin. Missäköhän se haarukka on?

Aamulla bussi on yhä matkalla. Ja päivällä. Koko päivän mittaan se pysähtyy vain kaksi kertaa. Seisakeilla kaikki ryntäävät ulos hakemaan kurjanmakuisia ja kalliita välipaloja niistä huolettomasti pidetyistä baarikatoksista mitä matkalla on, katukeittiöistä joiden eteen on asemoitu muutama nelikulmainen pöytä ja vesikarahvi ja kaikille samaa pikathaalia. Vasta iltapäivällä auto pääsee määränpäähänsä.

Se pysähtyy.

He odottavat. Että muut ehtivät ulos, sitten perään. Näillä kantamuksilla siitä ei muuten mahtuisi. Onko laukku vielä tallella katolla, entä rinkka? On, on, apupoika on jo katolla ojentelemassa kasseja alas. Kylän väkeä on tullut siihen tungeksimaan tietenkin, yksinäinen moporiaksakin kyttäilee kyytiä. Nyt ei tärppää, sillä ennen kuin mies ehtii mainostamaan mopoaan, väkijoukosta erottautuu roteva, paljasjalkainen nainen. Hän kävelee luokse ja kaappaa ensimmäisen laukun maasta.

– Hei, mitä nyt?

– *No problem!*

Nainen ottaa muutkin laukut, joka ainoan, ja rinkkan vielä selkään ja kassit pään päälle, kantotelineen käsivarrelle ja lähtee.

– *Steisson.*

– Jätä edes se kantorinkka, hei.

– Steisson ... nuo painaa varmaan kuuskymmentä kiloa nuo yhteensä.

– *Welcome*, mies paikalle kertyneestä pienestä väkijoukosta nauraa. – *Hän on kylän vabvin nainen.*

– Mitä tarkoitat?

– *Hän on kylän vabvin nainen.*

Nainen lähtee kävelemään mäkeä ylös. Mäen päältä näkyy pieni kylä, nainen astelee sinne päin, polkua joka johtaa toivottavasti asemalle. Ingan ja Raulin ei auta muuta kuin seurata. Kylä on hiljainen, siinä ei ole kerrassaan mitään muuta erikoista kuin sitä sivuava

junaraide.

– Arvaahan se, minne me olemme menossa. Ei tänne kukaan muuten eksyisi, kuin junaan mennäkseen.

Voimajohto roikkuu niin kuin kissan sotkemia lankakeriä pylväissä. Nainen astelee alitse, matala kahden raiteen katos jo häämöttää etäällä. Miehet, naiset ja lapset kaikki katselevat ihmenaista ja perässä seuraavia vaaleita turisteja joista toisella on pieni lapsi sylissään.

Nainen kantaa kassit sementistä kyhättyjen rakennusten ja aseman ohi aina laiturille asti, ja laskee kuorman maahan. Sentään vähän puuskuttaakin jo.

– Voi hitto! Miten sinä tuon teit. Haluatko rahaa?

Tietenkin hän haluaa rahaa. Mutta vähän aikaa hän vain kävelee laiturilla edestakaisin, ylpeänä voimistaan.

– *Jospa ostate teen?*

– Totta kai, siinäkö kaikki?

– *Antakaa mitä haluatte. Minä olen ihan kunnossa. Käyn vielä kotona ja syön riisiä niin kyllä tämä tästä.*

– Varmastiko?

– *Tai miten olisi satanen?*

– Öh... riittäisikö puolet siitä?

Nainen myöntelee, enemmän silti kuin mitä kylän mopomies ilkeäisi tuosta matkasta vaatia.

Pikkupojat norkoilevat laiturilla, ihmettelevät shownaista ja suuren maailman matkustavaisia, intialaisia ja muita. Istuskelevat ja heiluttelevat jalkojaan. Nainen katsoo takaisin uhmakkaasti, varsinkin miestä joka myy teetä. Tarpeeksi vahva, ettei hänen elämäänsä tule äijät machoilemaan. Antaa hengityksen vielä tasaantua, sitten lähtee.

– *Minä menen. Asun tuolla, radan toisella puolella, bello.*

– Hello...

– Alkaa tulla pimeä. Olis kai paras jäädä tänne yhdeksi yöksi.

– Minä olen aivan lommoilla. Jäädään vaan.

– Mitä, ihan lomallako sinä olet?

– *Lommoilla, minä sanoin.*

– Kokeillaan tuota, ei se ole varmaan kallis.

Aivan vieressä nuhjuisen kyltin alta alkavat portaat, ja niiden yläpäässä avautuu aula. Kyllä, se on hotelli, hallituksen, ja halpa. Tarvitaan huone, ja sitten hieman ruokaa. Hotellin ravintola on alkeellinen sali, aulan vieressä.

– Mitäs tilataan?

– Minulle *choumin*.

– Sinä syöt joka paikassa *chouminin*.

– Siitä ainakin tietää, mitä saa. Kasviksia ja riisiä, eikä mausteita liikoja.

– Minä kokeilen tuota.

Aterian jälkeen kolmekymmentä porrasta ja huone. *Choumin* oli juuri *chouminin* makuinen. Jostakin kuuluu nakutusta.

– Korjaavatko ne jumalauta tätäkin? Ei, ihan käsittämätöntä. Minä haluan pois täältä.

– Ei jaksakaan enää etsiä muita.

Vasaroiden kolke. Nostoketjujen kilinä, hartioilta, pään päältä maahan tömähtelevät kivenmurikat. Ja luonnollinen tuuli, aurinko, vesi, jotka ilman tätä uurastusta pyyhkisivät rakenteet takaisin hiekkaan.

Tulee ilta, tulee yö. Lapsi itkee. Sekoita sille maitoa, syötä. Tulee aamu, lapsi itkee. Sekoita sille maitoa, syötä. Sitten aamupalalle.

Nopea aamiainen, rahanvaihto ja junaliput sekä menoksi, siinä aamun ohjelma.

– Pari ikäloppua kananmunaa ja pahoja leivänkyrsiä, kuppi laihaa kahvia ja näitä saa odottaa koko aamun. Ei ole totta. Jäädään tänne.

Hallituksen hotelli & ravintola, Rauli pohtii. Neljä miestä maleksii tiskin ja keittiön väliä eikä mitään tapahdu. Kun tulee niin tulee väärin.

– Sillä lailla.

– Okei, minä juon tämän kahvin, maksetaan ja häipätään.

Kiitos vaan niin paljon. Rauli yskii, yskän mukana tulee limaa ulos keuhkoputkesta. Pieni klöntti lennähtää lautasliinalle.

– Mennään.

He astuvat ulos ravintolasta. Ohi kulkee kolme nuorta intialaista naista värikkäissä sareissaan.

– Jos tšekäläiset ja suomalaiset sekoittuisivat, olisipa hyvä. Saisi junteraa suomalaisuus vähän siroutta jäseniinsä.

– Katso noita naisia, Inga sanoo ja hivuttaa pois kantorinkan olkaimen alle jääneen nauhan. – Voisivatkohan he edes synnyttää suomalaismiehen lasta.

– On tuolla tukevampiakin.

– Niin sitten kun he ovat synnyttäneet kymmenen kersaa.

Seuraavaksi pankki ja sitten posti. Neuvottelua kyydistä ja junalippu. Ai, ei saakaan, miksei saa? Huomenna lähtee, tänään meni jo. No. Lepäämään. Makoilua. Ulos taas. Syömään, tuonne vaikka.

– Otetaanko jäätelöt?

– Mitä ne maksavat?

Rauli kysyy ja tarjoilija vastaa epäselvästi sopottaeni. Hinta selviää kun lasku tuodaan, väitetyllä hinnalla olisi viettänyt yön kehnossa hotellissa. Valitus kassalla tuottaa vastauksen että kyllä se on listan mukainen hinta.

– Kadulla on reilumpaa. Jos suostut maksamaan, hinta oli oikea. Turha itkeä perästäpäin.

– Mikä kamerassa on? Se ei toimi.

Hienonhienoa hiekkaa, objektiivini on tuhoutunut. Pakettiin. Takaisin torille. Meloni kassiin. Vettä, mehua, keksejä. Viinipullo. Vanha mies myymälässä ärsyyntyy englanninenglannista; joku britti siinä taas palveluttamassa.

Pakkaamista. Iltapuuro. Vauva kieppuu ja paiskoo lusikan ja lautasen, huutaa.

– Pää kiinni, jätkä.

Itkuntuherrusta. Iltamaito.

– Mene sinä vain syömään.

Rauli menee. Ulkona on kaunista ja kammottavaa. Pimeyttä. Ilotulitteiden pamahduksia. Rautakaihtimet alhaalla näin myöhään. Kuppilasta saa rasvaista kalaa ja keon riisiä, on nopeaakin nopeampi palvelu. *Ob.* Kammottavaa kalaraukkaa sisuksiin, häntäpäähän päästäessä alkupää yrittää jo päästä takaisin ulos.

Muovipussien rapina seuraa kannoilla. Nyt viides kerros. Ulos.

Sisään. Ulos. Sisään. Välillä vintiö nukkui, Inga kertoo, nyt se on hereillä ja aktiivinen. Mönkii Raulin luokse puuhaamaan ja Rauli karjaisee:

- Lopeta!
- Etkö sinä *yhtään* jaksa?!
- Kai pitää sanoa ettei se syö minun sandaaleita. Toope.
- Voi miten sievät pienet hampaat.
- Kohta se järsii kaiken. Kuule, irti siitä. Rauli katsoo – Ja siitä. Menetyksentäyteinen katse, osaapa olla.
- Älä ota sitä, hei! Oikeastaan kuule sinä et saa koskea mihinkään.
- Älä mene sinne.
- Hiljaa.
- Hiljaa nyt, jätkä.

Kasvattajan työtä. *Okei. Okeiokeiokei.* Joko voisi nukkua. Miten lakoninen yö. Mitä vastapäätä tapahtuu. Ei oikein erota. Keuhkoissa limaa, tukka lähtee. Ihottumaa. Nivelet naksuvat, nopea maha. Kutinaa, onko matoja ihon alla, matolaulu *nobody loves me everybody hates me, think I'll eat some worms.* Onko rihmamatoja. Koirat louskuttavat parvekkeen alla, Rauli katsoo, mies istuu hiljaisen oviaukon edessä; hissinkuljettajalla on ikävä työ.

Kuuluu kahahdus vuoteen reunalta, Rauli kääntyy nopeasti, siinä se on päällään ylösalaisin lattialla. Siitä se kaatuu selälleen, jalat jäävät koukkuun ja kädet pyytämään armoa putoamisen jumalilta. Avaa suunsa ja parkuu voimattomana, vapisevana. Syliin, voi pientä. Inga tulee kahiseva ohutmuovinen kassi kädessään.

- Kävitkö kaupassa?
- Siellä oli vain viinaa ja lihaa. Ja kalaa.

Meri on vielä lähellä. Huomenna pois; valot, kiskot kutsuvat, tuhat kilometriä ainakin. Auttaako henkinen valmistautuminen. Rappukäytävästä kuuluu lapsen itkua. Puhetta, onko kyse hallituksen epäluotettavuudesta, lastenhoito-ongelmista vai rautatielakosta. Ikinä ei tule mitään selkoa. Rahavyö mäjähää vuoteelle. Tilaa mantsurianskanaa.

Yöllä siinä kirotussa kasarmissa miesten säät tekivät voimisteluliikkeitä,

ylös ja alas, kas näin heiluu peppu, ja varvas näin. Kun sopivasti on vammainen ja klenkkaa koipea niin pääsee helposti. Yksinkertainenkin jos vähän on, hebe. Aseita lojuu joka puolella, miehet kiillottavat ja sukkamehu haisee.

– Onko sinulla hajuja unissa?

– En ole varma.

Itkua, toivotonta yritystä tyyntytellä, antaa vettä, eihän se onnistu. Täytyy valmistaa maitoa.

– Sekoita sinä minä syötän.

Inga lusikoi silmät väsymyksestä rutussa raapien moskiitonpuremia. Kestä vain. Noin. Unta pikku pallopäähän. Hampaidenpesu aamuyöllä, varomaton ryppynarun raotus, kikkare tirahtaa pöksyihin. Kykkimistä ja veden lorottelua, näin tämä on.

Asemalla on jo odottelijoita.

– *Oletteko olleet Nepalissa?* mies kysyy.

– No emme ole.

– *Nämä pojat ovat*, mies sanoo. – *Tänne tulee paljon poikia Nepalista.*

– Ai jaa, Inga toteaa. – Mitäs pojat?

– He haluavat lantteja. Anna heille lantteja.

– Jokainen täällä haluaa lantteja!

– Ei, kun he keräilevät niitä.

– Voi sentään.

– *Minä seuraan tarkekaan, minkälaisia ihmiset ovat*, mies sanoo.

– Niinkö?

Minä katselen ja kuuntelen ja teen sitten omat päätelmäni. Aivan niin, se on viisasta. Taitaa pitää järkevänä. Onhan se mies aina järkevä, eikö olekin?

Juna saapuu laiskasti puksuttaen, pysähtyy, jarrut sihahtavat kiinni. He kapuavat ylös. Anteeksi. Anteeksi. Nämä ovat kyllä meidän paikkamme.

– Istuta se tuohon.

Ruostuneita putkia, hilseilevää uima-altaansinistä maalia. Mikä tämän rapautumisen aloitti.

– Kuule, varo sitä melonia.

– Minä menen pissalle.

Rauli menee ja väistelee käytävässä kiharaisia johtokimppuja työntäviä avonaisia sähkörasioita. Kytkimestä saa sähköiskuja, radanvarsia kirjavoittavat murskatut teemukit, mädäntyneet banaanit, rikotut hehkulamput, tyhjat pahvipakkaukset, liatut kertakäyttövaipat. Joskus täällä vielä oli saviset teekupit, miten nyt: styroxia.

Veeseen lattian murentuneessa tiilikerroksessa hautuvat kymmenen vuoden virtsat räökkäävät nenäonteloita eikä julkisilla ulkopinnoilla ole kai koskaan ollut mitään tunnistettavaa väriä. Murskatut sävyt vallitsevat, vesihanat juuttuvat, kannet ovat jääneet kiinni pysyvästi. Ikkunat saattavat aueta mutta siihen tarvitsee enemmän voimaa kuin mitä löytyy kahden vuorokauden paahtumisen jälkeen. Ja vuoteet, kovia ja kosteutta läpäisemättömiä! Ne niljaantuvat nopeasti keksinmuruista ja melonimehusta. Syöminen vain kiihdyttää rapautumista.

– Junan varaosatkin myydään valmiiksi hapantuneina.

– Miten niin muka?

– Kun nuo kaksi vuotta vanhat ikkunanpokatkin ovat jo aivan mustuneita. Siinä on vuosiluku, katso.

– Kyllä huomaa, että on paikallisvuoro.

– Ihan samanlainen kuin kaikki. Ihan samanlainen.

– Varo nyt sitä melonia.

Kesken yön pieni tyttö lakaisee läpi vaunuosaston keskilattioiden ja palaa pyytämään kolikkoa. Tyhjiä vesipulloja ja ruuantähteitä on hänen poissa ollessaan jo ehtinyt kertyä, eikä junatarjoilijalta enää onnistunut taiturointi korkean tarjotinpinon kanssa. Rautavadit putosivat käytävälle ja niiden mukana kasoittain syömättä jätettyä riisiä ja chapatinjämii. Jyvät roiskuivat varpaille, lähellä seisoskelevien lahkeille, seinille ja jumittuivat mätänemään seinän ja lattian välissä ammottaviin rakosiin. Ummehtuneen ja sienettyneen, irronneen ihokuonan, hajusteiden ja orgaanisen varvaslian haju leijuu vaunuosastoissa eikä auta vaikka asemilla menisikin ulos hengähtämään, sama haju tuntuu sielläkin, se on ilmassa joka puolella.

Etäiset, tuikkivat tähtöset voi juuri erottaa esikaupunkiasemalla. Ylhäällä vallitsevaa hiljaisuutta vasten täältä alhaalta kuuluu aivan

suhteeton häly, tuolla vedetään vessaa ja naapurissa manataan ääneen kun naapurit taas korjaavat mopoaan, jossain vedetään ravintolassa muonaa sisuksiin ja läpsytellään taikinapalloja pikku leipäsiksi, askeleet kopisevat mutaisilla kaduilla ja muutaman hapantuneen talokuution takana joku toivottaa siellä pakokaasujen keskellä minkä pillistä irti saa, että miksette päästä minua eteen päin kun on niin kiire lentokentälle tai hammaslääkäriin vai oliko se elokuvateatterin jonoon.

Asema. Meloni hajosi sittenkin penkille, lapsi istui sen päälle ja hyppikin vielä huomattuaan hauskuuden. Odottelua. Ihmisiä tulee ja menee, matkalaukkuja, matka-arkkuja, ruskeita juuttisäkkejä, puuvillasäkkejä, huutavia kantajia, odottelua, teetä, teetä, teenmyyjiä, keksienmyyjiä, teetä.

Paikallisjuna tulee ja se pakkautuu silmänräpäyksessä sisälaitojaan myöten täyteen arvioiden tuijottelevia työmatkalaisia ja mitä lie tilaisuudenhakijoita, joista jokaisen yritettävä ensimmäisenä sisään kapeista ovista niin kuin muidenkin, ettei vain juna pääsisi karkaamaan ihan edestä. Alkurytinän jälkeen sitten istuskellaan penkeillä ja odotellaan kun vaunu seisoo asemalla eikä liiku minnekään.

Kun se puolen tunnin päästä lähtee se menee kolisten niin kuin minkä tahansa suurkaupungin rämisevä metro pitkin kiskojen ja jätteiden täyttämiä kouruja asemalle, missä sähkötkatkeavat justuinsa kun pitäisi pikabaarista tilata kahvi. Limsa poraa reikää hampaassa syvemmäksi ja se snäkki jonka myyjä tarjoilee ei lainkaan muistuta sitä jonka viimeksi toisaalla sai saman nimisenä ja joka silloin maistui. Nyt se ei ole rapeaksi paistettu kullankeltainen kääryle vaan harmaa ja velto lätty jonka sisälle on sujautettu lusikallinen suurpiirteisesti maustettua pottumuusia.

Welcome to New Delhi, vai onko tämä vanha Delhi, uusi ja vanha makaavat vierekkäin ja kaiken läpi räikkyvät riksamopojen keltamustat massat niin kuin loputon kuoriaisparvi vaelluksella. Ensiksi on tapeltava tiensä aseman edustan lävitse, väistettävä kymmenet kyytiopyynnöt, ennen kuin pääsee sukeltamaan *Main Bazarin* tungokseen, jossa on perä perää hotelleja, kauppoja, rättejä, kankaita, räätäleitä. Kengänkiillottaja kalupakkeineen, kiillottaa ja korjaa vaikka

sandaalit, korvanpuhdistaja esittelee kolmekymmenkielistä vieraskirjaansa, parturi on ripustanut peilin halkopinoon. Sen edessä on tuoli ja siinä mies jonka poskipäitä parturi taputtelee ja vatkaa vaahdolla, parin askeleen päässä vesipumpulla mies seisoo saippuoimassa laihoja jäseniään melkein alastomana, vain lyhyet alushousut yllään. Kylttejä, hotelleja, motelleja, majataloja, pako kadulta sivukujalle. Anteeksi kuka osaisi neuvoa? Mitä opas sanoo? Hotelli joka löytyy on jollekin ihan toiselle yhteiskuntaluokalle, livahtaminen takaovesta ja uusi kyselykierros johtaa kotoisen roskaiselle aukiolle jolla lapset leikkivät ja juoksevat, pisoaareilla seisoskelee miehiä kullit käsissään ja miesten vieressä kohoaa koroke jolla jumalten patsaat seisovat värikkäinä ja kukitettuina ja lavan takana on lisää kujia ja räjäjäinen hotelli jonne voi vihdoinkin pientä maksua vastaan rojahtaa kirppuiselle vuoteelleen.

Iltayhdeksältä hetki ennen krikettikisaa, ulkona posahtaa satunnaisesti ilopommi ja ryppyisten kattopeltien takana taivas ratkeilee kirkkain leimahduksin. Muutama sadepisara läsähtää kattoterassin betonille mutta siihen se jää, liskot muljottavat mustilla nappisilmillään kokoontuneina loisteputken ympärille. Yksi, kaksi, neljätoista valkeata liskoa imeytyneenä seinärappaukseen, ne sukkuloivat karkuun jos niitä lähestyy. Roskakori täyttyy verisistä pumpulitukoista, tyhjästä muovipulloista ja mehutetroista ennen kuin ilta on täysi, huomenna aamulla se on jälleen tyhjä. Sisällä huoneessa pikkumies käy ämpärissä kylpemässä, *kuutiolla on kiva läiskeytellä vettä ja sitten sen voi heittää pitkän vessan kaakeleita, ennen kuin kiljuu mutsin ottamaan pois ja kuivaamaan ja laittamaan puhtaan vaihan soossattavaksi. Kun jäi edellinen vääntö kesken äijän rynnättyä pelastamaan makuupussia, mokomaa riepua, mitä siitä nyt tuollaista meteliä!?*

Aamiainen on jo aikaa sitten sulatettu, lounas samoin ja päivälliseksi saatiin tänään poppareita sekä joitakin limuja. Puodit kujalla pursuavat herkkupullia ja pikkuleipiä, kakkuja sekä suklaata, pikkuleipätehdas on aivan ulko-oven vieressä ja tietty joka kolmas koju on kahvilabaari josta saa vihannesmössöä ja pikku leipäsiä, kahvia ja teetä, sokeroitua tai kuumaa maitoa illalla. Parien sataa askelta

kauempana, basaarikadulla, miehet työntävät ikuisia kärryjään ja huutavat että ostakaa hedelmiä, ostakaa mehuja, ostakaa pasteijoita, ja jolleivat nämä maistu voi valita yhden niistä intialaista, kiinalaista tai mannermaista ruokaa tarjoilevista ravintoloista. Kanaa tai possua, härkää, lammasta, pastaa tai jos sattuu miellyttämään, pirtelöitä ja jäätelöitä vailla muita rajoituksia paitsi oman mahan ja suun.

Syödessä voi töllistellä iltamyöhään sementtiä ja tiiliä kanniskelevia työläisiä tai ottaa snackin mukaansa ja lähteä kohti nopeita, välähdyksenomaisia ohikulkuja valoputkien heikosti kirkastamassa hämärässä tranceavan patterimusikin verhon takana kuninkaallisen ylväinä ja värikkäinä, kukkasin koristeltuina istuvien jumalien kasvojen editse. Monikätisten, atraimia ja hehkuvia kiekkoja kantavien tuhoajien, parantajien ja opastajien, ihmisten kaverien ja monikasvoisten, saavuttamattomissa askeesin sfääreissä lymyävien voimien maallisten personifikaatioiden sivuitse, joiden kotisyvennysten ympärille luppoaikaa kuluttavat ovat keräytyneet istumaan suitsukevaasien savun hämärtämiksi hahmoiksi, toinen jalka taiteltuna takamuksen alle.

Miehet istuvat kunnioittavina tai vain kuin maallistuneita sunnuntaipyhiä viettävinä ennen huomista, koskettaen ajatonta kärsivällisyyttä ja hiljaista omaa sisintään, kuin heidän jokapäiväisen kirjava hälismisensä olisi pelkkä valekaapu jonka suojiin he ovat katoavaiseksi hetkeksi sujahtaneet. Paitsi ne harvat, vain muutamat kymmenet, tuhannet, jotka kantavat pitkää partaansa ja oranssia pääkkäärettään, tai puhdasta kaljua ja kaapua, tai hävittäjä-askeettijumalan kolmikärkistä sauvaa mukanaan merkkinä ehdottomasta luopumuksestaan.

Tämän kaiken halki purjehtii, sattumanvaraisella toivoretkellään, eksyneenä, joku vaalea, aina pitkänhuiskea länsimaalainen, joka ehkä toivoisi voivansa pysähtyä hänkin ja pudota aikakoneeseen – vaikka tietääkin että seisahtuminen rikkoisi koneiston heti. Vaikka hän koettaa nähdä kuinka sitkeästi, hän ei katselemalla pääse yhtään lähemmäksi, Rakentaapa vain maailmansa mittaisen seinän siihen niin ja parhaimmillaan pari pientä tirkistysikkunaa, joista hän sitten joutuu

seuraamaan jähmettynyttä mysteeriota kuin jotakin eriskummaista kolmiulotteista viihdeohjelmaa. Aivan kuten omassa maassaan, missä kahviloihin tavataan rakentaa läpinäkyviä seinä päin katua (kuten täällä ei), hän tähyilee yli kahvikuppinsa, näkemättä silti enää oikeastaan yhtään mitään, odottamatta näkevänsä edes, kyllästytneenä ja ikävystytneenä. Jos vain kaikki ei kaasuuntuisi olemattomiin heti kun hän kantaa kalansilmäänsä lähemmäs!

(Naiset eivät ehdi istuskella toreilla tai kahviloissa.)

– Huomenta.

– Huomenta.

– Miksi tuo vesi on tuossa kiehumassa?

Rauli katsoo höyrypilveä joka purskuu vedenkeitimestä jonka hän on unohtanut kokonaan.

– Ajattelin, että jos emme ole täältä pian lähdössä, voisoin keittää vaikka kahvia siitä. Tai jotain.

– Minä olen just valmis.

– Vaippa täytyy laittaa.

– Käyn vain suihkussa.

– No, äläpä nyt huuda. Onko yhtään puhdasta pulloa?

– Ei. Tuota vettä voi käyttää.

– Onko nämä desinfioitu?

– Ei.

– No niin.

Juoksupojat vaeltelevat ulkona, yhdellä on kokomustat vaatteet ja helyjä korvissa.

– Intialainen gootti.

– Sanovat, että tämä on luxusta tämä. Luulevatko ne sitä joksikin taidemuodoksi?

– No mutta on sentään kuuma vesi.

– Mitä ne valehtelevat paremmaksi kuin mitä on. Sanoisivat reilusti, niin ei tuntuisi kuin pitäisi valittaa.

– Kyllähän sen osasi arvata.

Puhelin ei toimi, tölkistä näkyy yksi kanava milloin näkyy ja kuumaa vettä joskus tulee joskus ei. Suihkussakin on vain pelkkä putki

josta vesi lentää kaaressa ulos, liekö siinä siivilää koskaan ollutkaan.

– En minä siitä, sama se, mutta kun nuo nilkit aina kaunistelevat totuutta.

– Tulee kuitenkin vettä. Joko on valmista?

On. Inga vetää sandaalit jalkaan, Rauli ottaa lapsen kantorinkkaan ja he lähtevät ulos. Sata metriä kahvilaan.

– Pistä äijä tuohon.

– Joo.

Huomenta, sanoo tarjoilija. Huomenta itsellesi, kuivasti. Ruokalistat, kiitos.

N:o 1: munia ja paistettuja perunoita. N:o 2: munia, paistettuja perunoita ja leipää. N:o 3: munia, currypaistettuja perunoita ja curd. Rauli tuijottaa numeroita äkeänä:

– Intialaisissa kuppiloissa olisi paljon paremmat valikoimat.

– Henki siinä menisi, jos aamulla niissä yrittäisi syödä. Täältä saa edes puuron tuolle.

– Minulle tämä.

– Minä otan tämän, puuron kanssa, voit sitten syöttää siitä.

Ikkunan takana on nainen, kolkuttelee lasiin, hymyilee lapselle. Tämä on innoissaan, työntää nenää lasiin ja töhrii sen sumuiseksi.

– Älä nuole nyt. Rauhoitu.

Turisteja vaeltaa, pitkät tukat ja permikset jokaisella. Koruja ja helyjä kaulasta varpasiin. Kauppiaita. Tällainen katu.

– Rihkamaa ja kaikkea roskaa ne kauppaavat.

– Niin, raukat. Katso noita poikia.

Inga katsoo.

– Myyvät purkkaa.

– Katso tuonne.

Kaksi lasta, kymmenvuotiaita. Poika rummuttaa kepuksella kotitekoista nahkarumpua, tyttö seisoo hänen vieressään pikkuruinen vanne kädessään. Hän pujottautuu nopeasti vanteen läpi, katsoo ohikulkijoita huomasiko kukaan, toistaa akrobaattitemppunsa. Välillä hän kysyy välillä rahaa ohiliehuvilta elämäntapamatkailijoilta.

Ohi kulkee turisti vesipullo kädessään. Toinen samanlainen.